

Základní výsledky soutěže o Krtky na letošní Zahradě již dlouho znáte, celkové a všeobecné dojmy z tohoto multižánrového festivalu napíšu do časopisu Folk, zde je prostor pro stručné zhodnocení a popis soutěže o Krtky, kterou jsem měl možnost po oba soutěžní dny moderovat. Postřehy jsou stručné právě proto, že soutěžící hráli jen čtyři povinné písně. Máte možnost doplnit své dojmy z výkonů zmiňovaných interpretů, pokud jste na Zahradě byli a viděli je v recitálech – každý soutěžící totiž kromě „soutěžního“ vystoupení se prezentoval i v časově delším samostatném vystoupení na některé další scéně festivalu (Terasa, Zámek – soutěže probíhaly na Kaplička).

První soutěžní den, sobotu, otevírali nesoutěžně dva držitelé Krtka z loňska - **I.C.Q.** (trochu mdlí a uvadlí, jakoby z toho vedra?) a

Irish Rose

– málo platné, já tam spíš slyším Ukrajinu, než Irsko, ale Krtka mají, tak nic nenadělám. A pak už začala soutěž:

Dobrá poloha – soutěž otevírali, trochu nevděčná úloha. Hráli melodický nápaditý folkrock, místy až střední proud, dávali důraz i na kvalitu zpěvu, evidentně se inspirovali v jiných hudebních žánrech, poslouchají je a využívají. Trochu to byl můj tajný tip na Krtka, nevyšel.

Bujabéza – trochu kacířsky jsem si říkal, že kdyby jen stáli a nic nedělali, bylo by to lepší. Pohled je na ně moc pěkný, hudba je bohužel tou nejstrašlivější formou exploatace folklóru pomocí rocku, citlivá jak krácející exkavátor. Nicméně publiku se to dost líbilo, byli pátí.

Tabáskova partyja – milý zvonivý folk, jen lehce folklórem inspirovaný, příjemná oddechovka.

Lucrezia Borgia – po loňských okostýmovaných Navostro se ve mně rozblikalo varovné světélko – a taky že jo – nejdramatičtější a nejzuřivější forma středověkého hudebního představení. Vkládají do toho celou duši, dají si s tím práci, milují to, a kdyby se jako pan Brouček do toho středověku dostali, špatně by skončili.

Svitky – nabídly osobitý jemný humor, jemný, i když rapovali. Taky můj tajný tip.

Ogari – měli příjemný elektrický klavír, osvěživě působící, jinak ale jejich folkrock byl nějak letně leklý – minule jsem psal, že nasazení (na Portě) silově přepálili, teď ubrali až moc.

Půl dechu do měchu – jsou čím dál tím lepší, dříve jsem se bál, že se stávají trochu akademickými a vyumělkovanými, ale to je pryč. Je to pocitový freejazz – folk, taky jsem si je tajně tipoval na Krtka. No, nevyšlo to absolutně.

Duo Cicvárek – Šimíčková – předvedli Ivošovu tradičně komplikovanou muziku, ale Ivo se mírnil a nemlátil tolik do kláves a nekřičel, jak ho pamatuji naposledy, co jsem ho slyšel. Měli dobré samplý k živě hrané muzice.

Zhasni – byli podstatně živější a dynamičtější než na desce, ale stále bych si je netipoval – nu,

a tady jsem se zmýlil. Prostě – po desce bych na ně nešel, po živém vystoupení bych si desku koupil.

Jiří Míža – bluesový písničkář, textově moudrý, ne ale naléhavý nebo prudivý. Ale při recitálu už pak trochu nudil. Dostal Krtka za zásluhy o žánr a vytrvalost od redakce Folku.

6tet – mile svěží pulsující vokální dílka, mimo jiné i *Popel mýho klidu* od Minehavy zahráli. Tipoval jsem si je.

Esence – soutěžní den uzavírala a předvedla folk rock syntetizující z obou žánrů to lepší, včetně obsahu textů – tady jsem si byl Krtkem skoro jist, skončili těsně čtvrtí.

Sobotu opět uzavřely dva nesoutěžní recitály – chlapíci ze **Semtexu** byli ke mně po mém posledním postřehu o jejich muzice (z Kvítku) o poznání chladnější, ale můj názor potvrdili – přinejmenším máme prostě diametrálně odlišný názor na to, co je humor, co je slušná míra využití předlohy a podobně. Ale publikum šlelo, to se popřít nedá. Krtka získali už v roce 1995 (!), je zajímavé, že z takhle dlouho máčeného pytlíku čaje ještě nějaký nápoj vyždímají. A pak šli loňští držitelé Krtka –

Na

vostro

– na eventuální půlnoční taneční Kapličky by jim to slušelo asi nejlíp.

Druhý soutěžní den na Kapličky byl otevřen opět dvěma recitály – **A.M.Úlet** zahráli současným hudebním děním poučený folk, moderní a

Domino

připojilo citlivé a společensky přijatelné zpracování folklórních námětů, včetně spirituálů. A pak už opět soutěž:

Bodlo hraje vespělý, přiměřeně komplikovaný bluegrass, přijde mi, že už ale je to trochu i rutina – ale profíci to jsou.

David Bartoš – je poetický a romantický, ale ještě i nesmělý, uvidíme a uslyšíme příště, nebo za 5 let...

Přístav – hráli tradičně moderní romantickou trampskou muziku – taková příjemná směs na recitál, ale na soutěž tam nebylo čeho se chytit.

Vomiště – nabídlo velmi tradiční folk („sedmdesátky“) s místy modernizujícími hudebními úlety.

Hluboké nedorozumění – to bylo dobré srovnání s Vomištěm pro pochopení rozdílu mezi tradičním a moderním folkem a pro srovnání s Přístavem pro pochopení rozdílu mezi trampskou muzikou vycházející z trampských kořenů a z kořenů folkových. Z druhého dne byli mým prvním tipem.

Sova a Slamák - oba jsou především šoumeni, mají vtip a jiskru, tak nějak jako slavné písničkářské dvojice, když začínaly v sedmdesátých a osmdesátých letech, tipoval jsem si je a vyšlo to.

Shivers – Kelti každým coulem, ale trošku rozmazaní hudebně i výrazově, ale Keltové na publikum stále zabírají, jak se ukázalo při hlasování. Myslel jsem, že loňští vítězové stačili, co se týče Irska, keltství a podobně, ale zjevně ne. Co se dá dělat.

Alibaba – hráli srozumitelný intelektuální folk, ne však obrácený do sebe, jak se v tomto stylu často stává. Tipoval jsem si je taky.

Perkelt – další středověk, nechal bych je chvíli ve středověku žít, aby poznali, jaké pocity má publikum.

Monty – je obrovský veselý provokující muž, tak se nesmí divit, když napíšu, že stavět písně jen na humoru o svém obrovském těle a na bodrosti dlouho nelze. Ani se satirou dlouho nevystačí, zvlášť když satirované nezažil.

Honzíkova cesta – typický představitel „židličkového folku“ – něco si pro sebe odehráli a odešli.

Druhý soutěžní den uzavírali **Hluční susedé** a rád bych věřil, že nezafungoval efekt čerstvého posledního dojmu před hlasováním – no, vyhráli, i když by podle všech předpokladů neměli – byli na pomezí šansonu (i když tvrdili, že už šansony nehrají), zpěvačka zpívala velmi exaltovaně a velmi francouzsky, místy to bylo dost mučivé. Možná publikum chtělo dát najevo smysl pro „velké a důstojné umění“.

Závěr druhého soutěžního dne obstarali **Mrakoplaš** (to už je regulární bigbeat až rock), **Jarret** (stále ještě folkrock, jejich dechová sekce je velmi ok. Hádali se o každou minutu vystoupení, věřím, že jen z legrace) a překvapení pro všechny, kapela

Poletíme?

Nakonec se z toho vyklubala veselá dechovka, něco jako žáci Lojza, ale tak v prvním ročníku. Druhý den měli vítězové recitály na Terasě a odpoledne se na Terasě dokončovaly „obyčejné“ plánované recitály, a tak se stalo, že Hluční susedé hráli v rozmezí dvou hodin dvakrát, takže jsme si umění užívali plnými doušky. To skromní Zhasni s Krtkem asi ani nepočítali a víc než polovina jich odjela a zbývající duo musel pro Krtčí recitál posílit Monty. Doufám, že to ani jednu stranu neinspirovalo k nějakému trvalejšímu experimentu.

A ještě doplním, že o tradičně výborný zvuk na Kapličce se staral opět Honza Friedl se svým týmem (Martin Procházka a Ondřej Linka – snad jsem to nepopletl) a inspicí a hlavní podíl na tom, že jsme ani jeden den nenabrali naprosto žádné zpoždění měl Petr „Sany“ Saňák.